

Arrest

nr. 132 908 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 24 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en de tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 september 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Op dezelfde dag geeft hij de verzoekende partij een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De heer V. vroeg op 25.11.2009 een eerste maal asiel aan. Deze asielprocedure werd op 24.05.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.10.2011 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan. Deze procedure werd op 25.11.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten - 13quater' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op dezelfde dag. Mevrouw S. en de kinderen vroegen op 31.08.2011 in België asiel. Op datum van 10.02.2012 werd deze asielprocedure afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan de respectievelijke bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures - namelijk voor meneer respectievelijk 1 jaar en 6 maanden en 1 maand en voor mevrouw iets meer dan 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de verwijzing naar de actuele situatie in Armenië aan de hand van rapporten en teksten op diverse websites (www.vluchtelingenwerk.nl, www.atlcom.nl, en www.rijksoverheid.nl, en www.news.az); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten en teksten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat zij enige problemen zouden ondervinden bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Wat betreft het feit dat hun jongste kind, A., naar de kleuterklas gaat, dient er opgemerkt te worden dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Het feit dat hun oudste kind, A., hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven respectievelijk sinds 06.03.2009 en 15.06.2011 in België, dat de heer V. Nederlandse lessen, een cursus bedrijfsbeheer en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd heeft, werkwillig is, een werkbefoorte voorlegt, in het bezit is van een rijbewijs B en dat de dochter A. kunstacademie volgt en aan roepskiping doet) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)”

en

“(…) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, (...)”

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 20.12.2012.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.12.2012, aan betrokkene betekend op 20.12.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen.

2.2. De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in het inleidend verzoekschrift om de beslissing van 24 september 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals het inreisverbod dat werd getroffen (bijlage 13sexies).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet (bijlage 13sexies), niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopig verblijfsrecht, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen

worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd afgeleverd op 20 december 2012 en vindt zijn juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij meent dat de belangrijkste beslissing in deze de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet is.

De verzoekende partij betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt gezinszins de inhoud van de tweede beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen op dezelfde dag werden genomen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de tweede bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen het bestreden inreisverbod en de beslissing van 24 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel onontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 24 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De opgeworpen middelen in het verzoekschrift zullen dan ook enkel besproken worden voor zover zij betrekking hebben op de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat reeds in een eerdere aanvraag van 16 maart 2012 werd vermeld dat zij in werkelijkheid reeds sinds 6 maart 2009 in het Rijk verblijft en dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet deed op 3 april 2009, en dit omwille van haar precaire medische toestand. De verwerende partij heeft hier kennis van. De toestand van de verzoekende partij is tot op heden precair, mede gelet op de hangende procedure hieromtrent, zodat de verwerende partij in elk geval niet kan beweren dat de verzoekende partij geen rechten kan putten uit haar verblijf na het krijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten na het afsluiten van de

asielprocedure, omdat zij op het ogenblik dat dit bevel werd betekend nog een medische regularisatie hangende had, waarmee de verwerende partij geen rekening lijkt te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt verder dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Zij stelt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet zelf geen criteria bevat voor deze buitengewone omstandigheden, maar dat, onder meer gelet op de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, de Raad van State uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat aangezien artikel 9bis van de vreemdelingenwet zelf geen criteria bevat, het niet aan de verwerende partij toekomt om bijkomende voorwaarden op te leggen. Zodoende kan de verwerende partij, gelet op de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris, de aanvraag wel aan de criteria van de vernietigde instructie toetsen maar met uitdrukkelijk voorbehoud voor de verblijfsduur van de verzoekende partij in het Rijk, voor wat betreft de gegrondheid van het verzoek om machtiging tot verblijf.

De verzoekende partij verwijst naar haar integratie in het Rijk en die van haar familie. Zij heeft in haar aanvraag verwezen naar de toestand in Armenië waaruit duidelijk mag blijken dat de sociopolitieke situatie daar aan de verzoekende partij en haar gezin alle kansen ontnemt op een menswaardig bestaan. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij niet de moeite gedaan om hieromtrent een gemotiveerd antwoord te verschaffen. De verwerende partij schendt volgens haar dan ook de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het vertrouwensbeginsel.

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgelegde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de motieven waarom de aanvraag onontvankelijk werd bevonden, namelijk: de asielprocedure werd afgesloten, zij verkozen geen gevolg te geven aan de respectievelijke bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, de duur van de procedures was niet onredelijk lang, de rapporten en teksten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat zij enige problemen zouden ondervinden bij een terugkeer naar hun land van herkomst, kinderen jonger dan 6 jaar zijn niet schoolplichtig in België, betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, en de elementen van integratie behoren tot het onderzoek ten gronde.

3.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt rond het volgens haar wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

3.5. De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze *instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel*

de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er dient voorts te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het betoog van verzoekende partij opgebouwd rond de toepassing van de vernietigde instructie is aldus niet dienstig.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van verzoekende partij op 8 juni 2011 ongegrond werd bevonden waarbij ingegaan werd op de medische toestand van verzoekende partij. Verder blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 december 2011 het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing heeft verworpen. Nadien heeft verzoekende partij nog diverse aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend, die telkenmale onontvankelijk werden verklaard. Het loutere feit dat hiervan nog een aanvraag hangende zou zijn ingevolge een vernietigingsarrest van de Raad, maakt niet dat verzoekende partij hier rechten kan uit putten. De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet verhindert dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036) of dat een eerder bevel zijn geldingskracht verliest. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat in de bestreden beslissing onterecht verwezen wordt naar haar illegale verblijfstoestand omwille van de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.7. De stelling van de verwerende partij voorts dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.8. In zoverre verzoekende partij betoogt dat het schoollopen van haar kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.9. Met betrekking tot de elementen die de verzoekende partij heeft opgeworpen en die betrekking hebben op de situatie in Armenië, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet op concrete wijze, namelijk: *“dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten en teksten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat zij enige problemen zouden ondervinden bij een terugkeer naar hun land van herkomst”*. Op geen enkele concrete wijze maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij wel degelijk persoonlijke bewijzen heeft geleverd. Zij betwist niet dat zij zich in haar aanvraag beperkt heeft tot een algemene verwijzing naar de situatie in het herkomstland. Inderdaad blijkt uit nazicht van de regularisatieaanvraag dat verzoekende partij zich beperkt heeft tot een verwijzing naar algemene rapporten maar dat zij nalaat concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat deze verwijzing op haar van toepassing is.

3.10. Gezien de duidelijke en expliciete motieven van de bestreden beslissing, en het feit dat de verzoekende partij met haar hiervoor weergegeven betoog niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing de door haar opgeworpen beginselen en bepalingen schendt, is het enig middel niet gegrond.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

3.11. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER